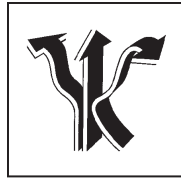

Міжрегіональна Академія управління персоналом
Українсько-Азербайджанський інститут соціальних наук
і самоврядування Г. А. Алієва
Міжнародна Кадрова Академія
ГО “Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління”
Всеукраїнська Академія наук публічного управління

МАУП

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 4

Матеріали

*Всеукраїнської науково-практичної конференції
“Українське суспільство: контури інновацій”
м. Київ, МАУП, 30 березня 2017 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2017

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 2 від 22.02.17)*

Редакційна колегія:

*М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
М. Ф. Головатий (заступник голови), д-р політ. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
О. В. Баєва, д-р біол. наук, проф.;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
В. Б. Захожай, д-р екон. наук, проф.;
В. І. Литвиненко, д-р юрид. наук, доц.;
Є. О. Романенко, д-р наук з держ. упр., проф.;
В. В. Рябцев, канд. техн. наук, доц.;
В. І. Цибух, канд. філос. наук, доц.*

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 4: Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. “Українське суспільство:
контури інновацій”, 30 березня 2017 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова)
[та ін.]. — 2017. — 348 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних
конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модерніза-
ції України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто
цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модер-
нізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Карбовська Любов Олександрівна Формування маркетингової стратегії підприємства – перевізника вантажів.....	165
Кобрицький Всеволод В'ячеславович Оптимізація навчальних програм і планів підготовки майбутніх менеджерів міжнародного туризму.....	168
Козакевич Ірина Олегівна Перспективи суспільно-політичного розвитку в Україні через призму франкфуртської критичної теорії	171
Козлова Алла Іванівна Напрями активізації інноваційної діяльності в Україні.....	174
Колпаков Виктор Михайлович Мышление как ведущий фактор инновационного развития украинского общества	177
Костюк Тетяна Олександрівна Алгоритм розв'язання системної політичної кризи задля побудови конкурентоспроможної соціально-політичної держави Україна	181
Кулієва Катерина Зіядівна Взаємозв'язок оцінки ефективності соціального управління і цінностей як методологічна проблема	183
Лисенко Сергій Олексійович Положення основних галузей права щодо інформаційної безпеки підприємств в Україні.....	186
Лісовська Юлія Петрівна Концепція превентивних заходів в системі інформаційної безпеки України: адміністративно-правовий аспект	189
Масловська Олена Миколаївна Історичні передумови становлення політичного консенсусу у процесі формування дієздатної моделі культури парламентської діяльності.....	192
Медвідь Федір Михайлович, Твердохліб Анатолій Іванович, Шевчук Поліна Олександрівна, Чорний Едуард Володимирович Місцевий суд як основна ланка системи судів загальної юрисдикції	195
Михайлюк Інна Володимирівна Порівняльний аналіз результатів сформованості діалогічної компетентності майбутніх психологів.....	198
Міхатуліна Олена Миколаївна, Селевич Тетяна Олександрівна Юридична відповідальність за порушення прав на винахід	202
Нельга Тетяна Олександрівна Творчість у вільний час: праця чи самореалізація?	205
Нич Тамара Володимирівна Соціальний діалог як інноваційний ресурс розвитку суспільства	207
Новальська Надія Іванівна Ключові показники діяльності як інструмент узгодження цілей та оцінки результативності функціонування підприємства.....	209
Ольшанська Олена Петрівна, Мороз-Ольшанська Надія Володимирівна Соціокультурне значення сучасних масових видовищ в Україні	212

СОЦІАЛЬНИЙ ДІАЛОГ ЯК ІННОВАЦІЙНИЙ РЕСУРС РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА

В сучасних непростих умовах трансформації та модернізації всієї системи суспільних та політичних відносин, постає необхідним пошук нових форм соціального порядку, нових правил взаємовідносин, взаємодії людей. Стало очевидним, що без залучення самих громадян до вироблення принципових рішень стосовно соціальних реформ, без їх легітимізуючої довіри і схвалення дій влади неможливо вирішити комплекс політичних, економічних, соціальних проблем. Це призводить до висновку про необхідність розвитку механізмів соціального діалогу.

В суспільстві соціальний діалог — це, перш за все, діалог громадянського суспільства і держави. Громадянське суспільство делегує свої повноваження державі, відчужуючи право постійного відправлення владних функцій. Можна сказати, що ступінь цивілізованості суспільної системи значною мірою визначається тим, наскільки соціальний діалог між громадянським суспільством і державою є відкритим і рівноправним [1].

Аналіз сучасних соціально-політичних процесів в Україні характеризується, з одного боку, наявністю нестабільних позицій політичної і економічної еліти, яка до кінця не виробила загальноприйнятих норм поведінки в економічному і політичному житті. А з іншого боку, громадянське суспільство прагне активно приймати участь у практично всіх сферах життя держави і, за відсутності чітких норм, спонтанно і ситуативно діє. Подібна стихійна активність приховує в собі небезпечні наслідки не лише для певної політичної еліти, але й для самого громадянського суспільства, а отже і для держави (через неузгодженість дій, недостатню компетентність, волюнтаризм прийняття рішень, відсутність консенсусу). Тож усвідомлюваною сучасним українським суспільством необхідністю є не лише досягнення соціального діалогу, а й вироблення механізмів його функціонування в суспільстві.

Задля того, аби діалог став ефективним інструментом вирішення соціальних протиріч, необхідні як соціальні, так і організаційно-технологічні передумови.

Соціальними передумовами діалогу виступає: орієнтація сторін на пошук формули згоди, здатність кожної сторони поступатися частиною своїх інтересів, відсутність у всіх учасників бажання нав'язати свою позицію іншим, заборона на використання силових методів вирішення проблеми, визнання рівності всіх учасників діалогу та їхнього права на власну думку.

Крім того, необхідним є точне визначення характеру і сутності проблемної ситуації, забезпечення участі в діалозі представників всіх сторін конфлікту, формулювання всіх можливих відтінків позицій кожної сторони, надання можливості висловитись тим спеціалістам, політикам, соціологам, позиція яких відрізняється від загальної. За постійної взаємодії навіть конфліктуючих сторін переговорний процес рано чи пізно перетворюється в найраціональніший спосіб досягнення взаємоприйнятних результатів [2].

Рівноправна участь суб'єктів соціального діалогу робить суспільну систему стійкою, а існуючі конституційно-правові та історико-культурні форми соціального діалогу дають можливість конструктивного розвитку соціальних процесів. Порушення цих норм призводить до соціальної напруженості, конфліктів; а неявні форми соціального діалогу утворюють тенденцію соціальної деструкції.

Результатом соціального діалогу може стати консенсус, тобто рішення, яке б враховувало досвід кожної з соціальних груп. Лише тоді виявляється можливим реальне співробітництво рівноправних партнерів, рух до “соціального комфорту” не окремих груп, а суспільства в цілому. Консенсус як певний інструмент і наслідок соціального діалогу здатні запропонувати демократичній державі такі засоби підтримки соціальної безпеки та соціальної стабільності як своєрідну форму взаємоповаги сторін в суспільстві [3]. При цьому важливо, щоб кожен із учасників взаємодії враховував відповідні очікування інших, що є партнерами, сприймав ці очікування як дещо вагоме для своєї поведінки, з чим він повинен рахуватися. Консенсус повинен мати місце ще до “договору”, щоб останній міг відбутися.

“Діалог, — за словами М. Бубера, — не обмежується спілкуванням людей один з одним, він, як ми бачимо, є ставленням людей одне до одного, і що повинно бути у діалозі, так це взаємна спрямованість внутрішньої дії” [4, с. 129]. Отже соціальний діалог, через інституалізовані групи учасників і демократичні методи регулювання суспільних процесів, може виступати ефективним інструментом налагодження соціальних відносин і сприяти демократизації всіх соціальних і політичних процесів.

Джерела

1. Бойчук М. А. Формування громадянського суспільства в контексті само розгортання соціального організму країни // Нова парадигма. — 2006. — Вип. 53. — С. 156–165.
2. Кіндратець О. Розмежування українського суспільства в процесі демократизації // Політичний менеджмент. — 2005. — № 6. — С. 32–41.
3. Давиденко В. В. Соціальний діалог у громадянському суспільстві: моногр. / В. В. Давиденко. — Вінниця, 2006. — 207 с.
4. Бубер М. Два образа веры / М. Бубер. — М.: Худож. лит., 1986. — 592 с.